

Santiago Mostyn, "Your shadow is a mirror"

Altartavla som gör det personliga politiskt

Santiago Mostyn, "Altarpiece", 2019. Videostillbild. Foto: Andréhn-Schiptjenko

Konstnären Santiago Mostyn berör teman som identitet och segregation varvat med omsorg och kärlek. Videoverket "Altarpiece" övertygar genom ett lika sakligt som poetiskt anslag.

Håkan Nilsson

Publicerad 11:00

[Följ skribent](#)

Santiago Mostyn, "Your shadow is a mirror"

Var: Andréhn-Schiptjenko, Linnégatan 31
TOM 20 februari

En ström av svart lava väller fram över en gata och träffar en vit

parkerad bil som fattar eld. Precis den scenen är det första som möter mig på Andréhn-Schiptjenko. När Santiago Mostyn reflekterar över ett segregerat samhälle i videoverket "Altarpiece" är den inledande metaforiken lika stark som brutal.

Santiago Mostyn,
"Altarpiece", 2019.
Videostillbild. Foto:
Andréhn-Schiptjenko

Videoverket om cirka tolv minuter har dock fler sidor än så. "Altarpiece" växlar mellan vitt skilda scener. Från ett hypermedierat tillstånd när Donald Trump 2016 är på väg att installeras som president, till bilder av när medborgarrättskämpen Malcolm X torkar sig för pannan eller, senare, uttalar sig om goda och onda människor. Men här finns också drillade soldater, gissningsvis från något afrikanskt land, som marscherar fram i grupperingar, iklädda bästa paraduniformerna. Dessa paras med mer privata bilder från olika epoker. I några dansar unga svarta män och pojkar, i en annan visas en sekvens bilder av en bebis, synbarligen filmade från skärmen på en digitalkamera.

Verket innehåller teman som omsorg, extas och kärlek varvat med politik och kontroll. Men narrativet fragmenteras inför våra ögon, faller sönder och omkonfigureras. "Altarpiece" är en triptyk. Men ibland visas endast två eller en videoruta. Vid något tillfälle hörs bara ljud. En del av videosekvenserna ligger fast på samma plats på den snedställda vägg/skärm som skär in genom rummet. Andra videor repeteras och byter plats.

Santiago Mostyn,
"Altarpiece", 2019.
Installationsvy på
Andréhn-Schiptjenko.
Foto: Jean-Baptiste
Béranger

Det är kongenialt att verket är en loop. Det tillfälle där betraktaren möter verket blir liksom dennes personliga ingång. Och i mitt fall är det lavan, den som relativt långsamt träffar den vita bilen med sådan förödande kraft att den troligen inte längre går att finna i sinnevärlden.

En altartavla placeras ovan ett altare i kyrkan och består inte sällan av en triptyk. De religiösa konnotationerna får mig att fundera ett varv till på den berättelse som Mostyns bilder förmedlar. Finns här en egen liturgi, skildrar "Altarpiece" en egen berättelse om ont och gott – och därmed också om vägen till människans frälsning?

Den religiösa tolkningen haltar: det finns inget altare på utställningen. Det är i och för sig inte konstigt; som konstvetare har jag sett fler altartavlor på museer än i kyrkor. Jag tänker att altartavlan mest fungerar som en strukturerande form av olika sorters narrativ. Som om liturgins ordning och inte själva religionen är vägen. "Altarpiece" påminner oss om att livet består av stort och smått och att det är svårt att rangordna vad som är viktigt att minnas – och glömma.

Santiago Mostyn, "The promise", 2013.

Videostillbild. Foto:
Santiago Mostyn

Resten av utställningen talar också om tid, minne och amnesi. Den bakre sidan av den vägg som tjänar som projektionsyta för "Altarpiece" täcks av ett collage av några få, upprepade veckotidningssidor. En ram med foto på vardera sidan sticker ut från väggen. Ett visar ett utsuddat ansikte, ett annat en bronsskulptur av två brottande (?) kroppar, bägge fåvitska försök till evighet.

Evigheten finns också i videon "The promise", som visar en ryggekota från ett av de få urtidsdjur som ännu finns på jorden. Men löftets långa tidsaxel kontrasteras mot den korta. Bredvid hänger ett upphittat fotografi, förstorat till den grad att det måste veckas för att få rum. Den enorma förstoringen lägger sig därmed i vägen för hela dess minnesfunktion.

Genom ett anslag som är lika sakligt som poetiskt reflekterar Santiago Mostyn över tid och minne, skillnad och identitet, över kontroll och extas. Det är eviga frågor. Snudd på religiösa.

Håkan Nilsson

 Följ skribent